

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mráky ve věci žalobkyně: **Železářny-Annahütte, spol. s.r.o.**, Dolní 100, Prostějov, zastoupené advokátkou Mgr. Soňou Bernardovou, Koliště 55, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, Žerotínovo náměstí 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2023, čj. JMK 146362/2023, sp. zn. S-JMK 101373/2023/OK/Kš, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2025, čj. 56 A 15/2023-54,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Magistrát města Brna (*magistrát*) uznal žalobkyni (*stěžovatelku*) jako provozovatelku motorového vozidla vinnou ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (*zákon o silničním provozu*). Přestupku se stěžovatelka dopustila tím, že nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci. Nezjištěný řidič zmíněného vozidla totiž při jízdě v Brně neoprávněně vjel do oblasti označené značkou „Zákaz vjezdu“, čímž se dopustil přestupku podle § 125d odst. 5 písm. g) citovaného zákona. Jelikož skutečný pachatel přestupku nebyl zjištěn, byla odpovědnou shledána stěžovatelka, které magistrát za přestupek uložil pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Stěžovatelka podala proti uvedenému rozhodnutí odvolání ke Krajskému úřadu Jihomoravského kraje (*žalovanému*), který odvolání zamítl a potvrdil tak závěry magistrátu. Následně stěžovatelka podala žalobu proti rozhodnutí o odvolání ke Krajskému soudu v Brně (*krajskému soudu*). Ten však její žalobu napadeným rozsudkem zamítl.

[3] **Stěžovatelka** napadá rozsudek krajského soudu pro nesprávné skutkové a právní posouzení věci. Napadený rozsudek je prý založen na formalistickém výkladu zákonného požadavku nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125 odst. 5 zákona o silničním provozu. Soud nezohlednil skutečný obsah správního spisu, z něž vyplynulo, že tvrzený řidič chtěl se správním orgánem spolupracovat, poskytl mu informaci o průběhu jízdy a identifikoval osobu, s níž se při řízení vystřídal. Správní orgán prý pochybil, jelikož

s označeným řidičem nezahájil správní řízení, čímž nedostal subsidiární povaze odpovědnosti provozovatele. Napadený rozsudek vychází z pouhých domněnek a nezákonně přenáší důkazní břemeno na stěžovatelku. Krajský soud se údajně dopustil zakázané absolutizace judikaturní věty ve smyslu rozsudku zdejšího soudu ze dne 11. 9. 2008, čj. 2 As 57/2008-84. Judikatura o řetězení řidičů je totiž založena na obstrukčním jednání, které však nyní nelze dovodit. Stěžovatelka poukazuje rovněž na judikaturu NSS k výkladu nezbytných kroků podle § 125 odst. 5 zákona o silničním provozu, z níž je zřejmý apel na rozlišení případů, v nichž dochází a zjevně nedochází ke zneužití práva.

[4] **Žalovaný** se ve vyjádření ztotožnil s napadeným rozsudkem a kasační stížnost označil za nedůvodnou.

[5] NSS připomíná, že v řízení před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, z čehož plyne, že se musí podle § 104a odst. 1 s. ř. s. nejprve zabývat tím, zda kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Pouze u přijatelné kasační stížnosti tedy NSS může přikročit k posouzení její důvodnosti. V souladu s ustálenou judikaturou se o přijatelnou kasační stížnost může jednat:

- 1) dotýká-li se kasační stížnost právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně judikaturou zdejšího soudu řešeny;
- 2) jedná-li se o právní otázky řešené judikaturou rozdílně;
- 3) existuje-li důvodná potřeba učinit judikaturní odklon; anebo
- 4) bylo-li v rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[6] NSS posoudil kasační stížnost stěžovatelky a dospěl k závěru, že je **nepřijatelná**.

[7] Stěžovatelka založila kasační stížnost prakticky na jediné sporné otázce, kterou je naplnění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku dle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu.

[8] Ke zmíněné otázce existuje rozsáhlá judikatura zdejšího soudu. NSS již v minulosti konstatoval subsidiární povahu odpovědnosti provozovatele vozidla, jenž může být za přestupek odpovědný pouze tehdy, nelze-li zjistit skutečného pachatele přestupku – řidiče vozidla (rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014-45, bod 22). Judikatura zdejšího soudu rovněž klade určité požadavky na snahu, kterou musí správní orgány vyvinout při zjišťování řidiče vozidla. Na jednu stranu uvádí, že po správním orgánu nelze požadovat rozsáhlé úkony ke zjištění konkrétního pachatele, na druhou upozorňuje, že nelze akceptovat rezignaci na zjišťování řidiče, lze-li např. tvrzenou osobu kontaktovat na základě informací sdělených provozovatelem (rozsudek ze dne 5. 11. 2021, čj. 5 As 353/2020-26). Dostatek indicií k nalezení pachatele má správní orgán v situaci, kdy provozovatel věrohodně tvrdí, že vozidlo mohla řídit jiná osoba, a sdělí o ní dostatečné údaje. V takovém případě nezbytné kroky nenaplní pouhé jedno neúspěšné předvolání a správní orgán musí činit další smysluplné úkony (rozsudek ze dne 13. 1. 2020, čj. 9 As 260/2018-21). Naopak nižší požadavky na naplnění nezbytných kroků jsou kladeny v situaci, dochází-li k řetězení řidičů a provozovatelem označený řidič označí za řidiče jinou osobu (rozsudek ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46), nebo též v situaci, odmítne-li provozovatelem označená osoba, že vozidlo v době spáchání přestupku řídila (rozsudek ze dne 20. 2. 2019,

pokračování

čj. 6 As 155/2018-18). Za zmínku rovněž stojí, že v případě řetězení řidičů NSS rozhodl, že správní orgán není povinen opětovně vyzývat osoby k podání vysvětlení (usnesení ze dne 23. 2. 2023, čj. 1 As 226/2022-32, bod 9).

[9] V posuzovaném případě krajský soud uvedl, že správní orgán na základě sdělení stěžovatelky vyzval označenou osobu k podání vysvětlení. Označený řidič se však k přestupku nedoznal, neuvedl žádné jiné indicie a pouze sdělil, že další informace zjistí. Jelikož příslibené informace ve lhůtě nedoložil, započal magistrát vést přestupkové řízení proti stěžovateli. Až po rozhodnutí o přestupku stěžovatelky označil tvrzený řidič za skutečného řidiče další osobu, s níž se měl při jízdě vystřídat. Krajský soud považoval popsany postup magistrátu za souladný se zákonem a judikaturou NSS (viz body 40-44 napadeného rozsudku).

[10] Dle NSS je proto zřejmé, že krajský soud posoudil posuzovaný případ v souladu s citovanými východisky. Napadený rozsudek vychází z relevantní judikatury a je v něm zcela správně konstatováno, že magistrát učinil veškeré smysluplné úkony, které po něm bylo možné při zjišťování skutečného řidiče vozidla požadovat. Pro tento závěr je přitom klíčová opožděná reakce stěžovatelkou označeného řidiče. Žalobní i kasační argumentace totiž stojí na tvrzení o existenci ochotné a spolupracující označené osoby, od níž magistrát obdržel významné informace, které svévolně přehlédl. Jak ale NSS ověřil, uvedené tvrzení neodpovídá obsahu správního spisu (zejména č. l. 25 a 35). Právě proto byl postup magistrátu souladný s judikaturou, která klade nižší požadavky na zjišťování skutečného pachatele v situaci, kdy správní orgán nezíská od provozovatele označené osoby další indicie o totožnosti skutečného řidiče. Napadený rozsudek tedy správně konstatoval, že procesní postup odpovídal subsidiární povaze přestupku provozovatele. S ohledem na soulad s judikaturou a zmíněnou opožděnou reakci řidiče nelze napadený rozsudek považovat ani za projev zakázané absolutizace právní věty.

[11] Ke stěžovatelkou zpochybňované otázce tedy existuje jednotná judikatura, kterou se krajský soud v posuzovaném případě řídil, NSS neshledal důvod učinit v této věci judikaturní odklon a ze správního spisu nezjistil zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Kasační stížnost tedy nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a proto ji NSS odmítl pro nepřijatelnost.

[12] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v posuzované věci úspěch, proto ji právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2026

Vojtěch Šimíček
předseda senátu